

Chương 127: Truy Tìm Reinhardt (1) - Bất An Của Harriet Và Ellen

(Số từ: 2615)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

09:56 AM 28/04/2023

Bất chấp nhiều người đang tìm kiếm Reinhardt, việc tìm kiếm Reinhardt không có tiến triển gì cho đến thứ Sáu.

*Shaaaaaaaaaaaaa...

“ ... ”

Reinhardt vẫn mất tích.

Họ không tìm thấy Reinhardt cho đến thứ Sáu có thể có nghĩa là mọi thứ đã trở nên không thể đảo ngược.

Ellen lê bước qua cơn mưa, mang theo chiếc ô của mình. Trời đã ngớt một chút, nhưng cơn mưa chết tiệt vẫn chưa tạnh hẳn. Lớp học đã kết thúc, và cô ấy không có gì để làm.

Tuy nhiên, Ellen thậm chí còn không nhớ mình học những gì vào ngày hôm đó.

Cô không thể tập trung vào bất cứ điều gì vì ý nghĩ duy nhất lướt qua đầu cô là Reinhardt có thể đã chết.

Ellen vô định đi qua Temple.

'Tôi lại phạm một sai lầm nữa.'

"..."

Mọi người đều có những ký ức mà họ muốn xóa đi...

Hoặc một sự kiện trong quá khứ họ muốn thay đổi.

'Đừng nói dối.' (Ellen)

'Ellen...' (Ragan)

'Anh không yêu em chút nào. Đừng nói anh yêu em.'

'Ellen, em nói cái gì vậy? Anh là anh trai của em... Anh yêu em rất nhiều.'

Ellen là một người ít nói.

Tuy nhiên, mọi thứ không phải lúc nào cũng như vậy.

'Thật ư? Vậy thì tại sao anh lại bỏ rơi em, trao cho em thanh kiếm này trong khi bỏ rơi em đi như thế này? Anh sẽ đi đâu? Anh định làm gì? nó sẽ là bao lâu? Anh sẽ đi một vài năm trong thời gian này? Anh không bao giờ nói với em bất cứ điều gì! Anh chỉ nói với em rằng anh yêu em! Nếu anh cứ như vậy, anh không cần phải quay lại! Đã bao nhiêu ngày kể từ lần cuối anh ở bên em? Anh luôn chỉ nói với em rằng em sẽ trở thành một người tốt hơn anh. Vậy điều đó có ý nghĩa gì? Rằng em nên làm việc chăm chỉ? Tại sao? Tại sao em phải làm

việc chăm chỉ? Lợi ích của việc sử dụng tốt thanh kiếm này là gì? Mọi người gọi anh là một anh hùng vĩ đại, nhưng em không nghĩ anh là một người vĩ đại như vậy!

'Ellen... Anh xin lỗi. Anh phải làm điều này. Tất cả những gì anh phải làm là...'

'Được thôi! Vì vậy, đó là những gì quan trọng với anh! Mọi thứ đều quan trọng hơn em! Quan trọng hơn cả gia đình của anh! Anh thậm chí sẽ không nói cho em biết anh sẽ làm gì! Những thứ đó luôn quý giá hơn đối với anh! Những điều đó anh thậm chí không thể nói là quý giá hơn em đối với anh! Anh không yêu em chút nào! Em ghét anh, anh trai!'

Sau đó cô bị tát.

Đó là cha cô ấy, không phải anh trai cô ấy.

'C-cha!'

'Đừng hành động như một đứa trẻ.'

'H-híc! Hức , waah!'

'Đi đi, con trai.'

'...Ellen. Anh xin lỗi.'

'Hức hức! Em ghét anh! Em ghét tất cả mọi người! Em ghét tất cả! Và em ghét anh nhất!'

Ellen Artorius ghét anh trai mình.

Tuy nhiên, cô ghét bản thân mình hơn bất cứ ai khác.

—Ngày hôm đó.

Trong ký ức của Ellen, trời cũng mưa to như ngày hôm đó.

Ellen ghét bản thân vì đã nói những điều đó với anh trai mình, người đã bỏ đi sau khi đau khổ vì điều đó. Cô nói với anh rằng mình ghét anh chứ không phải yêu anh. Đó là những lời cuối cùng cô nói với anh.

Ellen không ngay lập tức nhận ra chuyện gì đang xảy ra. Cô chỉ nghĩ rằng anh trai mình đã ra đi trên một hành trình rất dài, nhưng Ellen tin chắc rằng cuối cùng anh sẽ trở về với mình.

Ellen nghĩ anh sẽ lại đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà họ sau vài năm nữa, như mọi khi.

Tuy nhiên, khi bản thân phát hiện ra rằng anh trai mình không chỉ tiếp tục một trong những cuộc phiêu lưu của mình mà còn đến Darklands để chiến đấu với Ma vương, cô tin rằng anh sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Đó là lúc cô nhận ra những gì anh đã cố gắng nói với cô.

Anh ấy đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết và cuối cùng đã đến gặp gia đình để nói lời từ biệt, chỉ để bị tấn công bởi những lời lẽ cay nghiệt của Ellen.

Nghĩ về những gì anh trai mình chắc hẳn đã cảm thấy khi đó khiến Ellen muốn giết chết con người trong quá khứ của mình.

Khuôn mặt cuối cùng mà cô cho anh trai mình thấy là khuôn mặt đang khóc, chỉ hét lên rằng 'em ghét anh'. Anh ấy hẳn đã bị tổn thương như thế nào. Chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến Ellen đau khổ.

Vì vậy, kể từ đó, Ellen trở nên ít nói hơn.

Những lời nói của cô trước đây đã làm tổn thương rất nhiều người, vì vậy cô quyết định nói ít nhất có thể, sợ rằng mình sẽ lại mắc phải sai lầm tương tự.

Cô ấy chỉ đưa ra những câu trả lời ngắn gọn và chỉ có những cuộc trò chuyện ngắn. Ellen dần giấu mình trong vỏ ốc như một con ốc sên.

Đó là cách cô tồn tại.

Đó là lý do tại sao cô ấy không nói nhiều.

'Tôi ghét những người như cậu.'

Ellen đã phạm một sai lầm khác.

Ellen làm tổn thương ai đó vì những lý do ích kỷ của riêng mình. Cô ấy đã làm tổn thương Reinhardt bằng cách áp đặt những tiêu chuẩn của riêng mình lên anh ấy - những tiêu chuẩn mà anh ấy không có lý do gì để sống theo.

Ý nghĩ rằng Ellen đã phạm sai lầm một lần nữa đến với bản thân sau khi Reinhardt biến mất.

Đương nhiên, cô ấy nghĩ Reinhardt có thể biến mất vào một ngày nào đó, nhưng cô ấy không nghĩ rằng nó sẽ biến mất ngay lập tức.

Tuy nhiên, gần như ngay sau khi cô ấy nói với Reinhardt rằng anh ấy thực sự đã biến mất...

Reinhardt đã mất tích.

Reinhardt có thể đã chết rồi.

Ký ức cuối cùng về bản thân mà Reinhardt lưu giữ là việc cô ấy nói với anh ấy rằng cô ấy ghét anh ấy.

Có phải lời nói của Ellen đã trở thành một lời nguyên thực sự khiến Reinhardt biến mất?

Hay anh giấu mình vì lời nói của cô làm anh tổn thương quá nhiều?

Suy nghĩ của Ellen bị xáo trộn đến mức cô ấy đi đến những kết luận lố bịch đó.

Ellen đã nói với Reinhardt những lời đó bởi vì cô ấy nghĩ rằng mình sẽ ổn ngay cả khi không có anh ấy. Ellen làm vậy vì bản thân nghĩ rằng mình phải đẩy Reinhardt trước khi anh trở nên quá quý giá với cô.

Khi Reinhardt đột ngột biến mất, Ellen không thể không nhận ra một điều...

Ellen không ổn nếu không có Reinhardt.

Reinhardt nghĩ rằng bản thân sẽ như vậy, nhưng cô ấy đã không.

“ ... ”

Thật không dễ để cô phớt lờ Reinhardt, nhưng Ellen muốn thoát khỏi anh bằng cách nào đó. Mỗi khi nhìn thấy Reinhardt, cô lại nghĩ đến anh trai nên không đành lòng. Ellen cảm thấy đau lòng vì nhớ lại đêm đó cô đã đối xử tệ bạc với anh trai mình như thế nào mỗi khi ánh mắt họ chạm nhau. Cuối cùng, cô ấy cũng làm điều tương tự với Reinhardt; Ngay khi lời nói thốt ra khỏi miệng, Reinhardt đã biến mất.

Ellen đã cẩn thận, nhưng cuối cùng cô ấy vẫn phạm phải sai lầm tương tự.

Cuối cùng, cô ấy chỉ làm điều tương tự như trước đây.

Ellen có bị trừng phạt vì điều đó không?

Ellen có bị trừng phạt vì đã vi phạm lời thề không bao giờ phạm sai lầm tương tự nữa không?

Ellen đi lang thang một lúc lâu cho đến khi tìm thấy ai đó đang ngồi trên băng ghế. Cô ấy đang đứng trên một lối đi dạo, và trời vẫn đang mưa to. Những người duy nhất xung quanh là cô và người trước mặt cô.

Đó là một cô gái khóc trong mưa mà không có ô. Cô ấy che mặt bằng cả hai tay.

“...Hức, Huuuu! Huuuu!” (Harriet)

Ellen lặng lẽ đến gần cô gái và cầm ô che cho cô.

“...Hức hức... Hả?” (Harriet)

Cô gái chột ngẩng đầu lên khi nhận thấy có ai đó đang che ô cho mình. Đó là Harriet de Saint-Owan.

Thông thường, Harriet sẽ vô cùng xấu hổ nếu ai đó bắt gặp mình đang khóc; Harriet không có ý định hành động như vậy; cô ấy chỉ cúi đầu xuống và tiếp tục khóc.

Ellen biết tại sao Harriet lại khóc.

Ellen biết tại sao Harriet lại trốn đi, khóc dưới mưa mà không có ô.

Bởi vì Ellen cũng muốn làm như vậy.

Nhìn Harriet như vậy, Ellen biết mình phải làm gì.

Cô không muốn làm gì cả.

Cô không muốn chỉ ngồi khóc cả ngày như khi anh cô bỏ đi.

"... Đi nào."

“...Hức hức! Hức hức! H-hả? Đ-đi đâu?”

Ellen nhìn xuống cô, nói một cách bình tĩnh.

“Chúng Ta sẽ đi tìm cậu ấy.”

Harriet ngược nhìn Ellen, mắt mở to. Cô đã khóc rất lâu nên dụi mắt trước khi gật đầu với lời nói của cô.

Cô không nói rõ họ sẽ tìm ai.

"...Được rồi."

Tuy nhiên, ngay cả khi cô ấy không làm vậy, cả hai đều có cùng một suy nghĩ trong đầu.

* * *

Harriet báo cáo với các giáo viên rằng cô ấy sẽ nghỉ ngơi tại dinh thự của cô ấy ở Thủ đô vào cuối tuần, và Ellen đưa ra lý do rằng cô ấy sẽ ngủ lại nhà Harriet.

—Hôm đó là thứ Sáu.

Các lớp học của họ đã kết thúc, vì vậy họ có thể ra ngoài Temple vào cuối tuần.

Harriet thay bộ quần áo ướt, và Ellen thay bộ đồng phục của mình thành bộ quần áo bình thường trước khi họ rời khỏi ký túc xá của Class A.

*Shaaaaaaaaaaaaa!

"Chúng ta làm gì bây giờ?"

Cả Harriet và Ellen đều muốn tìm Reinhardt, nhưng họ không biết làm thế nào. Họ chỉ mang theo những chiếc ô của họ; họ đã hành động khá bốc đồng.

Harriet cố vắt óc tìm kiếm bất kỳ mẫu thông tin nào mà cô có thể nắm giữ.

Cô biết rằng Reinhardt thuộc nhóm ăn mày sống dưới gầm cầu.

"Tôi nghĩ cậu ấy thuộc về một số người ăn xin sống dưới gầm cầu... Tôi nghĩ cậu ấy đã ra ngoài để kiểm tra họ."

Cô không biết mọi thứ phát triển như thế nào kể từ đó, nhưng lúc đầu cô cho rằng đó là điểm đến của Reinhardt.

“Cậu có biết cậu ấy đã đi đến cây cầu nào không?”

“Tôi không biết.”

Có hơn mười cây cầu bắc qua sông Irine từ bắc chí nam. Họ không biết một trong những cây cầu đó là nơi sinh sống của những người ăn xin. Vì cả hai đều không đến từ Thủ đô Đế quốc.

Harriet cũng là điều mà Ellen đã đoán ra từ trước.

Harriet không thực sự biết nhiều về Reinhardt.

Harriet trêu chọc anh ta là một kẻ ăn xin nhưng không biết anh ta sống ở đâu, Reinhardt làm gì và anh ta đến Temple bằng cách nào.

Cô ấy thậm chí còn không hỏi nó.

Ellen nghiêng đầu.

“Nhưng Reinhardt có nói rằng cậu ấy sống với những người ăn xin dưới gầm cầu không?”

“À... Đúng rồi.”

Ellen thực sự không biết bất kỳ chi tiết nào, nhưng Harriet ít nhất cũng biết một số điều nhờ những tin đồn.

Cayer Vioden và Erich de Lafaeri có một lần đi theo Reinhardt nên họ thấy Reinhardt đi với những người ăn xin dưới gầm cầu, điều đó có nghĩa là

anh ta không phải xuất thân từ một đại gia đình nào đó.

“Vioden và Lafaeri, hai người đó, họ sẽ biết cậu ta đi đến cây cầu nào.”

Harriet biết chính xác phải hỏi ai.

* * *

Cả hai đi tìm Cayer và Erich trong ký túc xá của Class A và lấy một số manh mối.

Hai người đó không nhớ hết chi tiết, nhưng họ nói rằng hình như anh ta sống ở dưới Cầu Cổng Đồng, nên họ đoán đúng.

Cả hai hỏi tại sao họ lại tò mò, nhưng Ellen và Harriet không nói gì thêm và cứ thế tiếp tục bởi vì nếu bất kỳ điều gì trong số đó lọt vào tai giáo viên, họ có thể bị bảo không được làm những việc vô ích.

Cả hai đã sẵn sàng rời khỏi ký túc xá; Tuy nhiên, ngay sau đó, họ gặp phải một nhóm người đi ra khỏi ký túc xá của Class B.

"Dừng lại!"

Charlotte có vẻ hơi tức giận.

“Ch-charlotte...”

“Nhưng chúng ta phải làm gì đó...”

Và có vẻ như cô ấy đang trách mắng Ludwig và Delphine Izadra vì một lý do nào đó.

“Các cậu rút cuộc định làm gì? Ngược lại, điều này thậm chí có thể khiến hai cậu gặp nguy hiểm!”

Charlotte đang nhìn chăm chăm vào hai người chuẩn bị rời khỏi ký túc xá với cả hai tay chống nạnh.

“Các cậu không phải là người duy nhất lo lắng về Reinhardt. Các giáo viên Temple cũng đang huy động mọi thứ có thể. Đừng làm mọi thứ tồi tệ hơn; chỉ cần nghỉ ngơi trong ký túc xá. Reinhardt sẽ ổn thôi. Hãy tin tôi.”

"Vâng..."

"Chúng tôi sẽ..."

Có vẻ như Delphine và Ludwig cũng định ra ngoài tìm kiếm Reinhardt mất tích nhưng đã bị Charlotte bắt gặp. Hai người họ dường như không thể chịu đựng được tình hình, vì họ đã trở nên khá thân thiết với Reinhardt kể từ nhiệm vụ nhóm trên đảo.

Cuối cùng, Ludwig và Delphine không còn lựa chọn nào khác đành thất vọng trở về ký túc xá của Class B. Có vẻ như họ không thể chống lại động lực cực độ của Charlotte. Khi Charlotte chuẩn bị bước vào sau hai người họ, cô ấy liếc nhìn Ellen và Harriet, những người đã chuẩn bị ra ngoài.

Họ không thực sự thân thiết, nhưng họ đã biết nhau.

“...Mấy cậu định đi đâu vậy?”

“Chúng tôi đi—“

Harriet xen vào ngay khi Ellen định nói gì đó.

“Chúng tôi, ừm, ra ngoài ăn tối.”

“Ồ vậy ư? Trời đang mưa, vì vậy hãy cẩn thận.”

“V-vâng! Cảm ơn vì đã lo lắng cho chúng tôi!”

Harriet nắm lấy tay Ellen và vội vã rời khỏi ký túc xá, đề phòng họ bị bắt gặp. Charlotte có một cái nhìn nghiêm khắc trong mắt cô ấy.

Họ đến từ các lớp khác nhau, vì vậy cô ấy không thể làm gì nhiều, nhưng nếu họ đến từ Class B, có lẽ cô ấy sẽ ngăn họ lại.

Harriet nhìn chăm chăm vào Ellen, người gần như vô tình nói cho cô biết sự thật, nhưng cô chỉ nghiêng đầu.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading